

Arrest

nr. 114 001 van 20 november 2013
in de zaken RvV X en X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten K. BLOMME en D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 129 795 en nr. 130 268 van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen, noch werd ter terechtzitting daaromtrent een standpunt ingenomen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoekster diende op 27 oktober 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2.2. Op 14 maart 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot het arrestnr. 629 van 10 juli 2007, waarbij haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

2.3. Op 12 januari 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 1 februari 2012 niet in overweging genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris (bijlage 13quater).

2.4. Op 11 april 2012 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Op 22 april 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 2.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Op 6 mei 2013 wordt deze beslissing ter kennis gebracht

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en klaar is voor de arbeidsmarkt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt en nooit in aanraking kwam met de openbare ordediensten, is zeker en vast bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag - ingediend op datum van 27.10.2006 - werd afgesloten op 10.07.2007 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. Betrokkene verkoos

geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar asielprocedure duurde geen jaar. Mevrouw diende een tweede asielprocedure in op datum van 12.01.2012. De aanvraag werd niet in overweging genomen op datum van 01.02.2012 en dit door de dienst Vreemdelingenzaken. Mevrouw gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide asielprocedures duurden niet onredelijk lang. Een procedure bij de Raad voor State opent geen recht op verblijf en schort de asielprocedure niet op. Mevrouw heeft meerdere aanvragen 9ter ingediend om een verblijfsmachtiging te bekomen op basis van medische redenen. Mevrouw bewaart geen verblijfsmachtiging op die basis. De aanvraag 9ter ingediend op 11.07.2008 werd afgesloten op 04.01.2012. De aanvraag 9ter van 16.04.2012 werd afgesloten op 23.05.2012. De aanvragen 9ter ingediend op datum van 28.03.2013 en ingediend op 03.04.2013 werden afgesloten op 22.04.2013.

Het feit dat haar kind hier naar een Nederlandstalige school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het schoolgaan van het kind gebeurt momenteel in illegaal verblijf.

Betrokkene zou niks hebben in het land van herkomst Ze zou er geen toekomstmogelijkheden hebben, geen huis, geen werk. Betrokkene dient echter terug te keren naar een plaats waar ze tijdelijk kan verblijven in afwachting van de procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Iedereen in Rusland kan, gezien het oppervlak van Rusland, een visumaanvraag per koerier (expreskoerier) indienen mits ze dit via het visumcentrum doen.

Mevrouw geeft aan dat een terugkeer een gevaarlijke onderneming zou zijn zonder meer. Het is echter aan mevrouw om dit te concretiseren en aan te tonen met een begin van bewijs.

Dat de procedure duur en omslachtig is, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. De procedure geldt voor alle personen afkomstig van de Russische federatie en voor haar kan dan ook geen uitzondering worden voorzien.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).(...)"

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: "schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht), schending van art. 9bis Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending art. 3 EVRM".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Aan de materiele motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen de duur van de opeenvolgende asielaanvragen kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden de aanvraag medische regularisatie niet kan ingeroepen worden aangezien die werd afgewezen de scholing van het kind is niet buitengewone omstandigheid.

het feit dat verzoekster geen perspectief heeft in haar land van herkomst doet

niet terzake

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht. Verzoekster verblijven 7,5 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij heeft in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De verschillende procedures hebben verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden. dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wel kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassings- gebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf. noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling. noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

De bewering alsof verzoekster zomaar de aanvraag dient in te dienen in haar land van herkomst en dat er geen probleem is met het volgen van de gewone procedure, dient met de meeste klem ontkend te worden.

Verzoekster werd erkend als politiek vluchteling in Polen, en zij kan onmogelijk terug naar Rusland om daar haar aanvraag in te dienen.”

3.2. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat zij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken maar hiermee en met haar overtuiging dat de bestreden beslissing niet deugt, toont verzoekster geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Het gegeven dat de ingeroepen elementen volgens verwerende partij geen buitengewone omstandigheden vormen, houdt niet in dat met de door verzoekster ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden. Alleszins laat verzoekster na te duiden met welke elementen verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

3.8. Waar verzoekster betoogt dat zij erkend werd als vluchteling in Polen en zij daarom onmogelijk kan terug keren naar Rusland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, dient de Raad op te merken dat verzoekster dit element niet heeft ingeroepen in haar in punt 2.4. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Zij kan niet voor het eerst in het verzoekschrift een buitengewone omstandigheid gaan aanvoeren. Alleszins is het zo dat de bestreden beslissing in haar aanhef gewag maakt van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit houdt in dat indien verzoekster erkend vluchteling is in Polen zij vanuit dit land bij de Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag kan indienen tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in België.

3.9. Waar verzoekster de vraag opwerpt welke elementen *“dan wél [...] [kunnen] leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.”* en stelt dat er *“eenvoudig weg de vaststelling [rest] dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9 BIS VW. als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf”*, dient de Raad vast te stellen dat dit wijst op verzoeksters onbegrip voor de bestreden beslissing, maar met dit betoog toont zij niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoekster op *“schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996, 249).

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonbaar dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. (RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting was van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verre gaande integratie en het feit dat verzoekster reeds zeer lang in België is en bovendien in een ander land reeds werd erkend als politiek vluchteling.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedures, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedures, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.11. Waar verzoekster, naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending opwerpt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster werpt op *“Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel”* doch laat na in concreto uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing het voormelde overtreedt of schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.14. Verzoekster is van oordeel dat niet afdoende en in concreto gemotiveerd werd aangaande haar aangehaalde integratie, de problemen in het land van herkomst en de preciaire medische problematiek, maar deze overtuiging toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Evenmin toont zij met haar theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft verzoeksters opwerping dat er sprake is van een *“totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden”*, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.7. Het weze herhaald dat verzoeksters betoog wijst op onbegrip voor de bestreden beslissing maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen kennelijk onredelijk is of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.15. De elementen van integratie betreffen de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds terecht aangeeft door te stellen dat ze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is het hier niet mee eens doch licht nergens toe waarom de elementen van integratie in haren hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaken, m.a.w. waarom dit haar zou beletten om haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3.16. Wat betreft de asielprocedures kan in de bestreden beslissing gelezen worden *“Beide asielprocedures duurden niet onredelijk lang”*. Verzoekster betwist dit niet, maar werpt op dat *“er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedures, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.”*

Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist. Immers kan in de bestreden beslissing gelezen worden, *“Mevrouw heeft meerdere aanvragen 9ter ingediend om een verblijfsmachtiging te bekomen op basis van medische redenen. Mevrouw bewam geen verblijfsmachtiging op die basis. De aanvraag 9ter ingediend op 11.07.2008 werd afgesloten op 04.01.2012. De*

aanvraag 9ter van 16.04.2012 werd afgesloten op 23.05.2012. De aanvragen 9ter ingediend op datum van 28.03.2013 en ingediend op 03.04.2013 werden afgesloten op 22.04.2013.” Hieruit kan worden afgeleid dat verwerende partij wel degelijk oog heeft voor de duur van de behandeling van deze aanvragen doch de eigenlijke behandelingsduur niet onnoemelijk lang vindt opdat ze een buitengewone omstandigheid kan vormen. Uit het betoog van verzoekster blijkt verder dat ze de cumulatie van procedures van belang acht maar dit kan op zich geen buitengewone omstandigheid vormen. Er anders over oordelen zou betekenen dat het opstarten van meerdere procedures zoals verzoekster doet en het aan elkaar rijgen van een behandelingsduur op zich zou volstaan om als buitengewone omstandigheid te gelden wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn. Verwerende partij diende dan ook niet te motiveren inzake de cumulatie van procedures.

3.17. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar het feit dat ze in een ander land werd erkend als vluchteling herhaalt de Raad dat verzoekster dit element niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid in haar in punt 2.4. bedoelde aanvraag en dat ze niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift een buitengewone omstandigheid kan aanvoeren.

3.18. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen die haar zaak kenmerken aanleiding diende te geven tot een andersluidende beslissing, maar dit houdt niet in dat de verwerende partij bij de gedane beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

3.19. In een derde middel werpt verzoekster opnieuw op, *“schending beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets af- doet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Geneve doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

Dat in casu bovendien dient opgemerkt dat reeds voorafgaand er een positieve beslissing is genomen inzake de aanvraag tot politiek vluchteling in Polen, en zodoende duidelijk is dat verzoekster wel degelijk met zeer ernstige problemen in haar land van herkomst te maken heeft.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend in België, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.”

3.20. Er kan te dezen verwezen worden naar het gestelde in punt 3.11. en 3.12.

3.21. Waar verzoekster opwerpt dat *“het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève [...] niets af[doet] van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing”*, dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoeksters asielaanvragen werden verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid op haar merites werd beoordeeld. Verder is het de Raad niet duidelijk hoe verzoeksters betoog inzake de situatie in Tsjetsjenië een schending aantoont van het in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.22. In een vierde middel werpt verzoekster op: *“Schending Art.3 en 5 EVRM, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persecution resultant d'une politique deliberée et systematique, susceptible de frapper de maniere indistincte tout membre d'un groupe determine du seul fait de son appartenance a celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster kan oordelen dat verzoekster de aanvraag dient in te dienen in Rusland.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat gesteld wordt dat verzoekster maar zou moeten een aanvraag doen in haar land van herkomst.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenie er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Eenzelfde argumentatie dient te gelden in het kader van een aanvraag tot humanitaire regularisatie, waarbij het feit dat verzoekster werd erkend als politiek vluchteling in een ander land, in casu Polen, er nu niet zomaar kan geoordeeld worden alsof verzoekster dient terugkeren naar Rusland.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat in casu er niet zomaar gratis kon geoordeeld worden zonder schending van art 3 EVRM dat verzoekster dient terug te keren om haar aanvraag in Rusland in te dienen.”

3.23. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

3.24. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op een zuiver administratieve beslissingsprocedure zoals de procedure inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verzoekster kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen.

3.25. Verzoekster voert een uitgebreid betoog over Tsjetsjenië doch de bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekster te dwingen naar daar terug te gaan. Integendeel, uit het betoog van verzoekster zelf in haar verzoekschrift blijkt dat een terugkeer naar Polen niet uitgesloten is omdat ze aldaar erkend werd als vluchteling. Ze ontkracht derhalve zelf haar stelling dat de bestreden beslissing een schending zou vormen van artikel 3 EVRM. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel zodat een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is en daaromtrent evenmin dient te worden gemotiveerd. De bestreden beslissing stelt in haar aanhef, het weze herhaald: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Indien verzoekster erkend werd als vluchteling in Polen staat het haar vrij om terug te gaan naar Polen om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verwerende partij doet voorts niet meer dan antwoorden op de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar in punt 2.4. bedoelde aanvraag. Het weze herhaald dat verzoekster het feit dat ze erkend werd als vluchteling in Polen niet ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 129 795 en 130 268 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 130 268.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de zaak met rolnummer 129 795.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA